

Kedves Testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

Mai igehirdetésemben számos gondolatot Farkas József lelkipásztor igemagyarázataiból fogok megosztani. Nagyon eredeti gondolatai voltak és ezek megfogtak. Örömmel osztom meg ezeket veletek.

Legelőször is bevezetésképpen azt szeretném mondani, hogy az átváltozás az, amit minden misztériumvallás szertartása ígér. Az emberi, múlandó világból az isteni, örök létformába való átlépés. Ez a világ egyik legvonzóbb dolga, minden vallás igyekszik valami ilyet felkínálni. Keresztyének is alkottak a középkorban ilyen misztikus irányzatot, aminek egyébként manapság reneszánsza is van, de ezzel ellentétben biblikus alapon azt valljuk, hogy egyedül Jézus az, akinél teljes átváltozásról beszélhetünk, mint aki a mennyei és a földi világot összeköti. Egyszerre tartozik mindkettőhöz. Ennek a titkát nyilván nem láthatta tömeg, csak a tanítványai. Érdekes módon Jézus ezt közülük mindössze 3 tanítvánnyal egy csodás megjelenésben láttatta. Hogy miért nem mind a 12 tanítvánnyal, nem tudom. Valószínűleg azért, mert nem ez volt a döntő tapasztalás Jézus életének-lényének titkáról, hanem az, ami egészen nagypéntekig és húsvétig vezetett. Meg is parancsolta Jézus ennek a 3 tanítványnak, hogy erről csak akkor szóljanak, ha majd feltámadt.

Szeretett hittestvéreim! El kell fogadni, hogy különbségek vannak abban, hogy Isten kinek mit és mennyit enged meg tanítványai számára kijelentéseinek gazdagságából megérteni. Ami az egyik tanítvány megtapasztalása, az a másik előtt örök rejtély marad, ugyanakkor nem vádolhatjuk Istent azzal, hogy a legkevesebb kinyilatkoztatása magáról ne lenne elegendő bárkinek az üdvösséghez. Mivel a Biblia a 12 tanítvány közt hierarchikus sorrendet nem állít fel, így ennek a 3 tanítványnak a kiemelése nem az ő személyükről szól, hanem arról, hogy abban a korban 2-3 tanú vallomása kellett bizonyításhoz és Jézusnak így volt kedves a választása.

A tanítványok olyan módon való megjelenést láttak Jézusnál, amit csak körül írni lehet. Az, hogy a két alak Jézus mellett Mózes és Illés volt, mivel semmilyen képet nem ismertek róluk és értelmezhetetlen, hogy bemutatkoztak volna a tanítványoknak, csak úgy magyarázható, hogy a két csodás alak ők kellett, hogy legyenek, hiszen a zsidók a végidőkben Illés prófétát várták vissza és Mózes pedig megígérte, hogy elküldi majd az utód prófétáját, akire hallgassanak. Mindkettő ószövetségi hithősről az a hit élt a zsidókban, hogy ők a mennybe ragadtattak, nem láttak halált. A beszélgetés tartalma nincs leírva.

Innentől figyeljünk most Péter szavára: Jó nekünk itt lennünk!

Jó itt nekünk. Az ember az életében hol és miért érzi magát jól? Nagy kérdés. Jól érzi magát jóllakottan, jól érzi magát nyáron valami hűsítő itallal, jól érzi magát a nagyai az unokáival, jól érezzük magunkat azonos érdeklődési körűek közt, például képzőművészek-vagy azok alkotásainak értékelői közt, de ugyanez igaz lehet a zenészekre is, vagy akár kiránduló csoportra is, és akár gyülekezetre is. Hol érzem magam otthon, jól, és miért? Árulkodik rólam. Árulkodik rólam az időbeosztásom, a pénztárcám, a hely, ahol tartózkodni szeretek. Milyen jó, ha van, hol jól lennem. S milyen tragikus, amikor nincs hol jól lennem.

De az is tragikus, amikor ez a „jó itt lennem” nagyon alacsony igény. Szomorú minden szenvedélybetegnél, hogy beéri azzal a vágycsillapító „jó itt lennem”-mel, ami már rég nem ad annyi az életéhez, mint amit elvesz belőle. Szomorú, amikor valakinél látjuk, hogy nem annyira jó az neki, mint hiszi, mégis nincs igénye többre. Szomorú a szülőnek látnia, ha gyermeke primitív örömek közt érzi jól magát és nem műveli a lelkét. Szomorú, amikor az ember az őt körülvevő anyagi biztonságban hamis lelki nyugalomban él, mint ha nem a lélektől lenne az ember ember. Lelkészként annyira fáj nekem, amikor némelyeknél lelket próbálnék menteni, de nem érti az illető, hogy mit akarok? Hiszen jó ott neki!

„Jó itt lennünk”, mondja Péter. Benne már ott van a felismerés, hogy Jézus közelében az élet jó élet, és hát persze a látvány nagyszerűsége lélekemelő volt.

Jó itt lennünk – mondjuk ma mi is, amikor istentiszteleten veszünk részt. Szeretjük ezt a templomot, a stílusát, a színeit, az építészeti megoldásait, a meleg sárga és barna színeit, az orgona hangszínét, a gyülekezetet, amelyik olyan színes. Jó itt lennünk. Nyugalom sziget. Kellemes élmények helye. Csakhogy Jézus nem engedi, hogy hosszan időzzünk itt. Menni kell vissza a hétköznapiakba, menni kell erőnket meghaladó kihívásokkal szembenézni, mint például ama beteg fiúnál, akit a tanítványok nem tudtak meggyógyítani. Menni kell az egyszer fentből az egyszer lentbe. Menni kell a tegnapi csodás hitemből, amelyiknél isteni csodákat nem csak láttam, de még csináltam is, gyógyítottam, bizonyosságot tettem, mennem kell oda, ahol kudarcot fogok vallani. Ez a hit-libikóka minket, hívó embereket alaposan meg szokott viselni. Ahogyan egykor Jézus a tanítványainak mindenféle hatalmat adott, többek közt betegségből gyógyítást, erre egyszer csak az egész csapat nem tud egy fiút meggyógyítani, ugyanúgy a mi gyülekezetünkben is olykor csodás hitmegnyilvánulásokat látunk-tapasztalunk, máskor viszont a tehetetlenség szinte megbénítja gyülekezetünket. A hitünkkel szeretünk-szeretnénk dicsekedni, ezt, mint legfőbb erősségünket mutatni, de éppen a hitünk olyan ingadozó, hogy az érthetetlen. A hit ugyan csodálatos eszköz Istenhez, de tudomásul kell vennünk, hogy kegyelmi ajándék. Adatik. És a mértéke is függ Isten adagolásától. Egyébként ettől függetlenül mégis mindent meg kell tennünk a hitünk növekedéséért, különben még azt is elveszítjük, ami előtte volt. Jó itt lennünk, de ha sokáig maradunk, akkor attól a hitünk nem fejlődni fog, hanem konzerválódni. Mi a kegyelmet általában annak érezzük, amikor nyugodt lelki állapotban lehetünk, de a kegyelem lehet megindító is, amikor kimozdít valami rosszabb állapotból, amiből majd egy jobb lesz. Lehet, hogy nem közvetlenül, de azzal összefüggésben. Egy szó, mint száz: keresztyénként ne az érzésünk szabja meg, hogy hol jó nekünk lenni, hanem Isten akaratának cselekvése.

Igehirdetésem második felében a péteri „jó itt nekünk” szava után Isten szavára szeretném felhívni a figyelmet: Őt hallgassátok!

Furcsa dolog, de Istent könnyebb imádni, mint őt hallgatni. Őt hallgatni azt jelenti, hogy ő az aktív, neki van üzenete, én rászorult vagyok, én vagyok az ő tulajdona. Ha viszont imádom, szeretem, követem, akkor egészen jó lehetőségeim vannak arra, hogy én legyek az aktív, birtokoljam Jézust, én legyek a szent, a kegyes. Könnyebb a szívem érzéseit ráönteni Jézusra, mint őt hallgatni. Nagyon nehéz hallgatni, igazán odafigyelni valakire, mert nekünk magunknak nagyon sok szavunk, mondanivalónk van. Minden ember szerelmes valamennyire a saját

hangjába. A megtérés viszont azt jelenti, hogy Jézus szavát engedjük, hogy átírja a mi beszédünket, gondolatainkat. Jézust hallgatni azt jelenti, hogy ezzel az igennel egyben nemet mondok az én szövegemre, gondolataimra. Meg kell halnia bennem annak, hogy mennyi jót tettem, másokhoz képest ki vagyok, milyen sérelmek értek, mekkora hitem volt, stb. Jézust hallgatni azt jelenti, hogy nem a faragott Istenképre vagyok kíváncsi, hanem az élő Jézusra, aki alakít, aki megbocsát, aki konkrét dolgot kér, aki az értelmem megújulását várja tőlem.

Őt hallgassátok – mondta az Atya Isten egykor. Jézust hallgatni az ő mennybemenetele óta a leginkább az igehirdetésben lehet, persze lehet bibliaolvasásban is, imádságban is, sőt hétköznapi történések közepette is meghallani a hangját, de azért a leginkább az igehirdetésben lehet. Nem misztikában, hanem igehirdetésben.

Farkas József egy nagyon érdekes gondolatot fűz még ehhez hozzá, még hozzá azt, hogy azt az igehirdetőt érdemes hallgatni, aki a másik embert meg tudja hallgatni. Az igazi Krisztushallgatás eredménye az kell, hogy legyen, hogy az ember a másik embert nem akarja túlharsogni, viszont tényleg szeretettel figyeli. A hiteles igehirdető nem a maga akaratát, szövegét akarja ráerőltetni a hallgatóságra, hanem először Isten felé tud hallgatni, aztán mások felé is és csak ez után szólal meg, ha Isten Lelke erre indítja.

Kedves testvéreim! A megdicsőülés-hegyén történt esemény arra a kettősségre tanít, hogy Krisztust követni olyasmit jelent: beérem a paprikás krumplival, de nem adom alább Beethoven muzsikájánál. Egyszerű keretek között csodálatosan gazdag életet élhetek. A keret cifrázása, amit ma annyira professzionálisan csinálnak, nem szabad, hogy érdekeljen, csak Jézus, aki az emberi élet teljességét élte elénk, és aki a Megváltónk. A keret változhat, néha istenien szép, máskor teljesen profán. De a tartalom változatlan: Mindig Jézusra kell figyelünk, és nem szabad beérnünk kevesebbel. Őt kell hallgatni. Mindig. Mindenütt. Ámen.